

Πώς ανοίγουν τα αυτιά;

/ Πεμπτουσία

image not found or type unknown

«Ο λαός μας», ο τάχα δικός μας, είναι ακατήχητος. Και ακατήχητος, σημαίνει χωρίς πίστη. Και χωρίς πίστη, σημαίνει κάτι λιγότερο από ΜΗΔΕΝ! Αριθμός αρνητικός. Πλην!

«Απέταξέ μας το πουλί, επήγε σ' άλλα μέρη· κι ακαρτερούμε, οι λωλοί, να μας έρθει στο χέρι!» Και όποιος φεύγει, κλείνει τα αυτιά του. Και δεν θέλει να ακούει.

Πηγή: <http://panagiaalexiotissa.blogspot.gr/>

Για να ακούσουν κάποιοι άνθρωποι κατήχηση, χρειάζεται παρέμβαση του Κυρίου στην καρδιά τους. Να τους την ανοίξει. Και αυτοί να την ανοίξουν. Χρειάζεται να ανοίξει μία «θύρα», η θύρα της ψυχής. Χρειάζεται να ξεβουλώσουν τα αυτιά. Και για να γίνει αυτό χρειάζεται, εκείνα που φθάνουν στα αυτιά τους, να μη τους απογοητεύουν και να μη τους απωθούν, σαν πράγματα ξένα και ακατανόητα. Χρειάζεται την προσευχή και την κατήχηση να τις προσφέρουμε με λόγο και με λόγια, που να μιλάνε όχι μόνο στα αυτιά αλλά και στην καρδιά. Όχι απλώς με ωραία λόγια. Όχι με χρηστολογίες και ευλογίες (Ρωμ. 16,18). Αυτά, ο σύγχρονος κόσμος τα ακούει βερεσέ. Αλλά με την λογική της πίστης· και κυρίως ΜΕ ΖΩΝΤΑΝΟ ΠΑ-ΡΑΔΕΙΓΜΑ.

Μα για να γίνει το έργο αυτό, χρειάζεται εκ μέρους μας θυσία και πόνος για το έργο Του. Πρέπει να μας πονέσει!

Δεν απομένει λοιπόν, παρά να φιλοτιμηθούμε εμείς οι «μεγαλύτεροι» να προσπαθήσουμε για χάρη των «παιδιών» μας, να ξαναμάθουμε να μπουσουλάμε, να ξαναγίνουμε παιδιά, νήπια, για να νικήσουμε την άρνηση και να βοηθήσουμε τους μεγαλοπιασμένους να αλλάξουν μυαλά. Πώς αλλιώς μπορεί άνθρωπος του αιώνα μας, με την έπαρση ότι τα ξέρει όλα, μεγαλοπιασμένος νοσηρά, να ξεσυνηθίσει να σκέπτεται, όπως «τον έμαθε» ο σύγχρονος κόσμος;

Γίνεται; Δεν γίνεται; Μα πρέπει να αρχίσει να γίνεται.

Ο Αβραάμ ήταν σίγουρα πιο μεγάλος, όταν πειθαρχώντας στο λόγο του Θεού έγινε «τσιγγάνος».

Το κεντρί του θανάτου.

Κάποια μέρα γινότανε λόγος σε ένα σπίτι για τον θάνατο. Οι περισσότεροι ενοχλήθηκαν.

Μία κυρία όμως φαινόταν εντελώς ήρεμη και γαλήνια. «Εσύ γιατί δεν φοβάσαι;», την ρώτησαν. Και εκείνη διηγήθηκε την εξής ιστορία.

«Όταν ήμουν μικρό κοριτσάκι είχαμε πάει με τη μητέρα μου σ' ένα χωράφι. Εκεί χοροπηδώντας και παίζοντας ενόχλησα κάτι μέλισσες και μία επιτέθηκε να με τσιμπήσει. Εγώ τότε έβαλα τις φωνές και έτρεξα στη μητέρα μου. «Σώσε με», της είπα. «Με έφαγε! Έννοια σου, παιδάκι μου, στάσου εσύ ακίνητη.» Κούνησε η μητέρα μου το χέρι της μπροστά από τη μέλισσα και η μέλισσα ερεθισμένη πήγε και τσίμπησε το χέρι της μητέρας. Και είδα πάνω στο χέρι της μητέρας μου βγαλμένο το κεντρί της μέλισσας, που ήταν για μένα. Εγώ είχα ερεθίσει το μελίσι. Εμένα έπρεπε να τσιμπήσει. Αλλά η μητέρα μου το προκάλεσε και πήγε και

τσίμπησε το χέρι της. Και τότε εκείνη μου είπε: «Ναι παιδάκι μου. Εσύ έκανες το κακό. Για σένα ήταν το δηλητήριο. Αλλά εγώ επειδή είσαι παιδί μου και σε αγαπάω, προτίμησα να τσιμπήσει εμένα και να νιώσω εγώ τον πόνο από το κεντρί του.»

Έτσι και συ να θυμάσαι σ' όλη σου τη ζωή ότι όλοι εμείς οι άνθρωποι με τα έργα μας ερεθίζουμε το κεντρί του θανάτου και του άδου (που λέει ο απόστολος). Αλλά ήλθε ο Κύριος μας ο Ιησούς Χριστός και στάθηκε μπροστά και τον 'τσίμπησε' Εκείνον το 'κέντρον' του θανάτου και του άδου. Και κατάργησε την οριστική θανατηφόρο δράση του. Και έτσι εμείς έχουμε την ελπίδα της Βασιλείας του Θεού και της αιώνιας ζωής. Από τότε λοιπόν που έβαλα μέσα στην καρδιά μου ότι εκείνο που έπρεπε να 'πληρώσουμε' εμείς εξ αιτίας των αμαρτιών μας το 'πλήρωσε' ο Χριστός επάνω στον Σταυρό, έχω στην σκέψη του θανάτου απόλυτη γαλήνη. Και παρακαλώ τον Κύριο να με ελεήσει και να με πάρει κοντά του»».

Πίστη ή στοχασμός;

Ο άνθρωπος στα θέματα περί Θεού στοχάζεται και πιθανολογεί ανάλογα με τις γνώσεις του, που είναι πάντοτε πολύ φτωχές· και ανάλογα με τις λόγω των παθών του προκαταλήψεις του, που είναι πάντοτε πολύ πλούσιες!

Όμως οι γνώσεις του κάθε ανθρώπου για τον Θεό, είναι: πολύ φτωχές σε αντικειμενικότητα, αφού είναι εκ της γης· αφού δηλαδή προέρχονται από ένα εντελώς διαφορετικό κόσμο, που δεν έχει ούτε καν εικόνες, με βάσει τις οποίες θα μπορούσε να περιγράψει και να εκφράσει τις άυλες πνευματικές πραγματικότητες· πολύ πλούσιες σε υποκειμενισμό, αφού περνάνε μέσα από κάτι παραμορφωτικά κάτοπτρα, τα πάθη και τις προκαταλήψεις μας, που δεν μας αφήνουν, ούτε να δούμε την αλήθεια, ούτε να την καταλάβουμε όπως είναι, ούτε να την αγαπήσουμε όπως είναι.

Γι' αυτό ο άνθρωπος, όσο περισσότερο στοχάζεται, τόσο περισσότερο σκοτιάζεται. Και έτσι, όχι μόνο δεν φθάνει σε αληθινή και πραγματική γνώση του Θεού, αλλά αποπροσανατολίζεται, παίρνει λάθος δρόμο, και καταλήγει σε εντελώς λάθος συμπέρασμα.

Αντίθετα, όσο πιά πολύ ο άνθρωπος αναζητεί με ταπείνωση να μάθει, ποιό είναι το θέλημα του Θεού, τόσο πιά πολύ ο Θεός του δίνει φωτισμό. Η μεγαλύτερη πνευματική αθλιότητα και κατάπτωση είναι, όταν ο άνθρωπος πάψει να καταλαβαίνει, τί διαφορά υπάρχει μεταξύ στοχαστικής αναζήτησης και υπακοής στην πίστη. Τότε ο άνθρωπος δαιμονοποιείται. Και φθάνει (στο για τους άθεους υψηλό ιδανικό) «να στοχάζεται ελεύθερα»· δηλαδή αθεόφοβα.

Η πίστη, δεν ανεκαλύφθη· απεκαλύφθη· με τρόπο που αντέχει σε κάθε έλεγχο. Και

μας εδόθη. Και αυτή η πίστη είναι ότι: ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού και Σωτήρας του κόσμου.

Το νόημα και το μήνυμα της Ορθοδοξίας, δεν το εκφράζουν τα όποια τεχνολογήματα, καρπός μετατροπής της πίστης του Χριστού σε φονταμενταλιστικό ιδεολόγημα, αλλά πάνω απ' όλα τα λειτουργικά μας κείμενα - στεναγμός της καρδιάς μας και δοξολογία μας προς τον Χριστό, για τις δωρεές Του σε μας.

(Ημερολόγιο 2013. εκδ. Ι. Μ. Νικοπόλεως και Πρεβέζης)